

Galeria Estrany-de la Mota

http://www.estranydelamota.com/

Passatge Mercader 18
08008 Barcelona, Espanya
T +34 93 215 70 51

VV.AA. Displays of Affection II: Imaginar el futuro

Inauguració: Dijous, 28 de setembre de 2017, 19.00 h.

Exposició: 28.09.2017 – 17.11.2017. Dimarts a divendres de 13.00 a 19.00 h, dissabtes de 10.30 a 14.30 h i amb cita previa.

Artistes: Ignasi Aballí, Martí Anson, Natividad Bermejo, Gregory Crewdson, Patricia Esquivias, Pauline Fondevila, Cyprien Gaillard, Douglas Gordon, José Antonio Hernández-Díez, Mariona Moncunill, Jonathan Monk, Juan Luis Moraza, Rasmus Nilausen, Gerard Ortín, Ana Prada, Alex Reynolds, Thomas Ruff, Francesc Ruiz, Richard Venlet, Oriol Vilanova, Danh Võ, Marijke van Warmerdam i Clemens von Wedemeyer.

La Galeria Estrany-de la Mota té el plaer de presentar l'exposició col·lectiva *Displays of Affection II: Imaginar el futur*.

||||| (18 homes)
||||| (7 dones)

L'any 1905 Aby Warburg va proposar un mètode d'investigació heurística sobre les imatges. Va construir seixanta-tres panells on reorganitzava el seu arxiu personal d'imatges, establint un nou sistema de vincles no evidents. Aquesta cartografia coneguda com el *Bilderatlas Mnemosyne* és una xarxa oberta de relacions creuades, ampliable a la incorporació de noves dades o al descobriment de nous territoris. Aquesta forma de reorganització de la informació és molt propera a la idea de la «heterotopia» proposada per Michael Foucault¹ o a les idees del muntatge cinematogràfic que proposava Sergei Eisenstein².

||||| + ||| (21 homes)
||||| (7 dones)

El projecte *Displays of Affection*³ utilitza aquestes metodologies de conflicte dialèctic, en que noves idees emergeixen de la col·lisió d'imatges, en aparença molt diferents, per construir una possible cartografia de les línies de recerca del projecte Estrany-de la Mota. Aquest mapa és el resultat d'un procés d'inventari i recatologació dels fons que s'ha dut a terme en l'últim any i mig a la galeria. Igual que l'atles d'Aby Warburg tots dos són projectes inacabats que van quedar interromputs, en el cas del *Bilderatlas Mnemosyne* per la mort de l'historiador al 1929 i en el cas de *Displays of Affection* amb la mort d'Antoni Estrany el passat mes de febrer. Tots dos són un *work in progress* que permeten anar descobrint nous territoris. Aquest procés ha portat a uns resultats heterogenis molt propers a les propostes d'arqueologia del saber visual d'autors com Georges Didi-Huberman⁴, on la superposició de totes aquestes imatges permeten una infinitat de relacions creuades.

*A vegades crec que estem tan pendents de no caure en afirmacions categòriques i positivistes, de relativitzar tant les nostres accions i afirmacions, que imaginar alguna cosa que fos la única opció possible (en aquest cas la cartografia adequada, la que triem com la millor, la que reclamem amb majúscules) ens faria vertigen.

*Treball en procés.

||||| + ||| + | (22 homes)
||||| + | (8 dones)

El projecte vol posar l'accent en els vincles que es poden establir entre aquestes imatges i llegir aquests vincles a partir de les eines proporcionades pel «gir afectiu» plantejat per Patricia Clough⁵. Reconstruir els intersticis que hi ha entre aquestes imatges prestant especial atenció a la significació dels afectes. A partir d'anar visualitzant tots aquests vincles afectius es pot reconstruir una comunitat, que en definitiva, és la imatge més fidel del que entenem que és el propi projecte de la galeria.

El projecte *Displays of Affection* està pensat en dos moments expositius. Una primera etapa que funciona com una cartografia del passat que permet fer un balanç de trajectòria (*Cartografiar la memòria*) i una segona etapa on es planteja una hipòtesi de futur com a responsabilitat de continuïtat (*Imaginar el futur*). Totes dues són enteses com a representacions per a l'activació d'idees i relacions que permetin seguir enriquint aquest teixit.

La segona etapa del projecte, *Imaginar el futur*, es planteja com un exercici d'especulació sobre el futur⁵. No obstant això, el futur és un mirall que només pot mostrar el nostre propi reflex. Encara que pensem que pot passar qualsevol cosa, quan ens posem a imaginar les coses que podrien succeir, inevitablement, tendeixen a assemblar-se a altres coses preexistents, ja que en imaginar només comptem amb les formes que ja coneixem⁶. Igual que la primera part del projecte, es visualitza com un mapa però és més proper a un dispositiu que permet rellegir tots aquests treballs, a manera de pròleg, i alhora, desplegar-los amb la finalitat de descobrir les seves possibilitats encara desapercubudes.

És possible fer un exercici no especulatiu sobre el futur?

Els enfocaments i processos de les pràctiques artístiques que dóna suport a la galeria se centren en una sèrie d'artistes que, de forma heterogènia, situen el seu context de treball en una indagació sistèmica dels discursos crítics al voltant de la representació. L'art deixa de ser un concepte abstracte i es converteix en una eina en el procés de construcció de subjectivitat⁷. una reflexió sobre el institucional que, no només fa a les institucions culturals, sinó que s'estén a aspectes històrics, socials, econòmics i afectius⁸.

Fins i tot quan és (o per a aquells pels que és) un concepte abstracte, segueix sent una eina de construcció de subjectivitat, fins i tot, més poderosa per què es dóna més per fer.

La cartografia proposa una articulació en cinc blocs, o panells si recuperem la formalització del *Bilderatlas Mnemosyne* d'Aby Warburg, una evolució lògica dels blocs de la primera part del projecte en el qual alguns han desaparegut pel seu caràcter contextual, altres s'han mantingut per l'interès que segueixen mantenint. Altres han mutat per tal de derivar en nous focus de recerca i en els qual apareixen altres nous que proposen noves problemàtiques:

Les institucions (de qualsevol tipologia) SÓN aspectes històrics, socials, econòmics i afectius! És possible un procés d'institucionalització que no sigui producte d'aquests aspectes?

– L'elaboració de relats per a construir alternatives del que entenem com a història hegemònica, on el text i la imatge es llegeixen en un mateix pla de llenguatge (*El narrador*).

– Les tecnologies de poder vinculades al treball humà traduït en capital financer, respostes als models neoliberalis i la societat de consum (*El homo œconomicus*).

– La reconfiguració lingüística de l'objecte artístic per analitzar l'estructura artística, fer visibles els dispositius del procés de creació i desdibuixar els límits entre l'art i la seva relació amb la vida quotidiana (*El medi*)⁹.

Aquí encaixo jo?

– Les hibridacions de l'art parasitant el camp del cinema, els seus llenguatges i els seus codis, on l'espectador no té un punt fix de visualització sinó que es mou a l'interior de les imatges projectades (*Expanded cinema*).

– L'elaboració de relats alternatius al discurs hegemònic que potencien la autopresentació de veus històricament silenciades, fer visibles diferents subjectivitats i desdibuixar les construccions socials existents (*Discursos altres*).

No obstant, aquests cinc blocs no plantegen una lectura única i tancada, funcionen com un mecanisme de producció de subjectivitat en el qual l'espectador, com plantejava Roland Barthes⁷, en llegir la peces que conformen l'exposició podrà anar establint nous vincles en aquest sens fi de relacions creuades.

— [ferranEIOTro](#)*

*Mariona Moncunill

¹ Proposat per l'autor a la conferència «Des espaces autres. Hétérotopies» realitzada el 14 de març de 1967 al Cercle d'Études Architecturales de París (publicada a *Architecture, Mouvement, Continuité*, núm. 5, octubre 1984, pp. 46–49).

² Sergei Eisenstein, «El montaje de atracciones» a *Lef*, núm. 3, 1923 (republicat a Sergei Eisenstein, *El Sentido del cine*, Siglo XXI, Madrid, 1999, pp. 169–171).

³ El títol del projecte és un joc de paraules de les excepcions o significats del vocable anglès *display*. La traducció literal seria «demostracions d'afecte», però a la vegada, fa referència al dispositiu expositiu amb el que es pretenen rellegir les relacions entre la diversitat del material exposat.

⁴ Georges Didi-Huberman, *Atlas, ¿Cómo llevar el mundo a cuevas?*, Museo Nacional Centro de Arte Reina Sofía, Madrid, 2011.

⁵ Patricia Ticineto Clough i Jean O'Malley Halley (eds.), *The Affective Turn: Theorizing the Social*, Duke University Press, Durham, 2007.

⁶ Arthur C. Danto, *After the End of Art: Contemporary Art and the Pale of History*, Princeton University Press, Princeton, 1996 (publicat en castellà com *Después del fin del arte. El arte contemporáneo en el linde de la historia*, Paidós, Barcelona, 1999).

⁷ Roland Barthes, «The Death of the Author» a *Aspen Magazine*, núm. 5–6, 1967 (publicat en castellà com «La muerte de un autor» a *El susurro del lenguaje*, Paidós, Barcelona, 1987).

Amb la col·laboració de:

Abe
Art Barcelona
Associació de Galeries

luján
BARCELONA
GALLERY
WEEKEND

Agraïments: Parra & Romero (Madrid) i a tots els artistes participants.

*Per a més informació i/o imatges contactar amb ferranEIOTro (ferranelotro@estranydelamota.com).